

Această publicație a fost tipărită cu sprijinul financiar
al Consiliului Județean Maramureș

Eroii

NR. 34 - august 2013

REZISTENȚEI ANTICOMUNISTE

Se distribuie gratuit împreună cu **Gazeta**

Din punct de vedere legal, asociația a funcționat din 1946 (întrunirile grupului începuseră din 1945) până în 1948, când este scoasă în afara legii.

MIȘCAREA „Rugul Aprins”

Timp de trei ani, membrii grupării se întâlneau duminică de duminică, dimineața participau la Liturghie, iar după-amiaza, de la orele 17, susțineau în sala bibliotecii conferințe publice cu subiect apologetic-mistic, dar și literar. Nucleul grupului condus de Sandu Tudor (devenit rasoforul Aghaton) era format din intelectualii laici: Vasile Voiculescu, Alexandru Mironescu, Șerban Cioculescu, Alexandru Elian, Paul Sterian, Vladimir Streinu, Ion Marin Sadoveanu, și monahii: Vasile Vasilachi

(starețul Mănăstirii Antim), Benedict Ghiuș, Sofian Boghiu, Adrian Făgețeanu, Arsenie Papacioc, André Srima.

Fiecare dintre cele două grupuri și-au adus un aport specific la activitățile asociației care constau în conferințe și dezbateri publice, organizarea de concursuri de creație muzicală sau plastică, colectarea de ajutoare pentru cei nevoiași. După scoaterea asociației în afara legii, la Antim vor mai avea loc întruniri ale principalilor membri, dar acestea nu vor mai avea un caracter public. Acest lucru

se va întâmpla până în 1952, când partea monahală a grupului va fi risipită prin Țară, pentru a fi scoasă, cât de cât, din vizorul Securității.

Începând cu 1952, unii dintre laicii grupării, supuși interdicției de a mai publica, se vor întâlni în case particulare pentru a-și citi creațiile. Principalele locuri de întâlnire vor fi domiciliile lui Alexandru Mironescu și Barbu Slătineanu. Activitatea grupului s-a stins definitiv în 1958, când principalii săi membri au fost arestați.

Întâlnirile de la Mănăstirea Antim aveau loc în mod obișnuit joi seara, fie în bibliotecă, fie în pridvorul mănăstirii, și erau prezidate de către starețul de atunci al mănăstirii, în persoana Preacuviosului Părinte Arhimandrit Vasile Vasilache. Se citeau piese literare (comentate apoi dintr-o perspectivă teologică), texte scripturistice, patristice și filosofice, sau erau dezbătute chestiuni diverse din actualitatea imediată, culturală, economică și socială.

Ceva mai târziu, grupul s-a îmbogățit cu câțiva artiști plastici cum ar fi: Eremia Profeta, Marc Constantinescu, Olga Greceanu, precum și cu muzicisti ca Paul Constantinescu sau Protosinghelul Veniamin Gavrilovici, dirijorul și conducătorul corului mănăstirii. În plus, Antimul devenise un loc unde se puteau susține conferințe pe subiecte variate și teme diverse, în special de apologetică, ascetică și mistică ortodoxă, în cadrul cărora

se urmărea în principal evaluarea, dintr-un punct de vedere creștin a mai multor segmente ale vieții, căutându-se soluții de trăire în mijlocul lumii, însă la nivelul exigențelor unei ortodoxii autentice. Câteva dintre subiectele abordate cu predilecție erau: Isihasmul, Iisus-Logosul întrupat, Păcatul originar, Scena și altarul, Rugăciunea Inimii, Exegeza smochinului neroditor și blestemat Totodată, participanții mai meditau și asupra unor

Monahii Daniil – Sandu Tudor, Adrian Făgețeanu și Arsenie Papacioc au fost condamnați pentru “înalță trădare”.

REPRESIUNEA

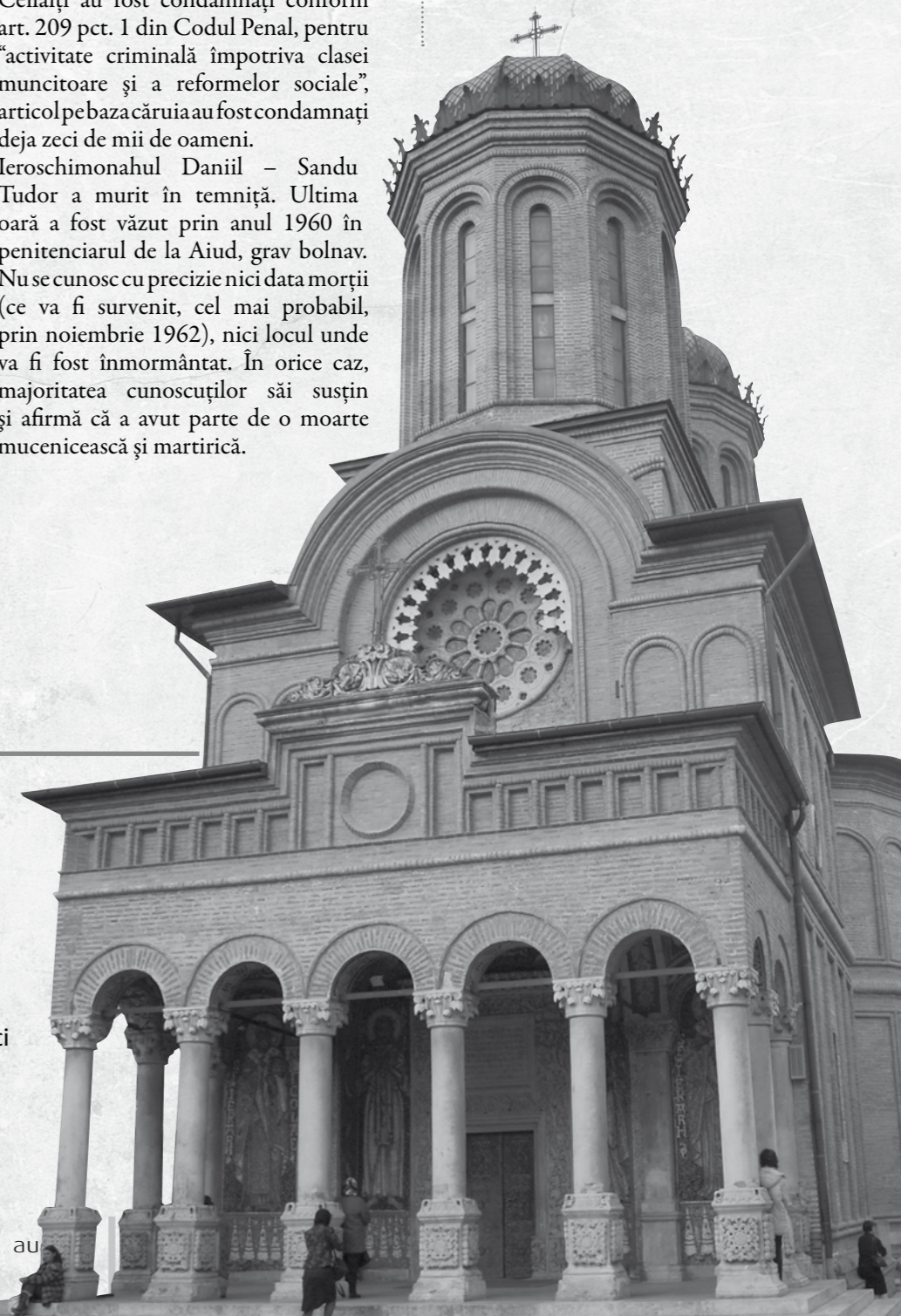
Represiunea împotriva “Rugului Aprins” va fi declanșată în noaptea de 13 spre 14 iunie anul 1958, când ieroschimonahul Daniil – Sandu Tudor este arestat din nou, împreună cu Alexandru Mironescu și cu fiul acestuia, Șerban.

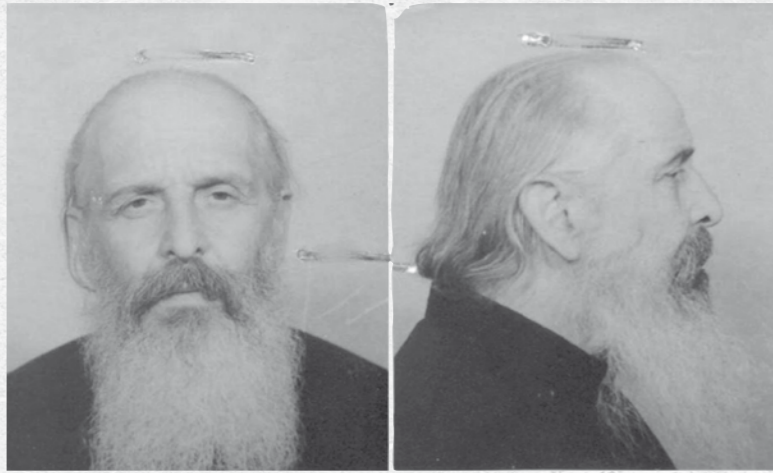
Tot atunci sunt arestați și majoritatea celorlalți foști membri ai “Rugului Aprins”, între care teologul Dumitru Stăniloae, arhimandriții Sofian Boghiu, Roman Braga, Benedict Ghiuș, Felix Dubneac, ieromonahul Adrian Făgețeanu, doctorul Gheorghe Dabija, poetul Vasile Voiculescu și mulți alții. Aceștia vor fi incluși în ceea ce în arhivele Securității a rămas sub numele de “Lotul Teodorescu Alexandru și alții” (Alexandru Teodorescu era numele de buletin al lui Sandu Tudor), urmărirea penală efectuându-se conform articolului 196 CPP, pentru infracțiunea de “uneltire contra ordinii sociale”. Vor fi judecați cu toții într-un proces absolut formal, desfășurat cu ușile închise.

Chiar dacă, inițial, toți membrii grupului au fost acuzați de “uneltire

contra ordinii sociale”, monahii Daniil – Sandu Tudor, Adrian Făgețeanu și Arsenie Papacioc au fost condamnați pentru “înalță trădare”, pe baza art. 193/1 din Codul Penal. Ceilalți au fost condamnați conform art. 209 pct. 1 din Codul Penal, pentru “activitate criminală împotriva clasei muncitoare și a reformelor sociale”, articol pe baza căruia au fost condamnați deja zeci de mii de oameni. Ieroschimonahul Daniil – Sandu Tudor a murit în temniță. Ultima oară a fost văzut prin anul 1960 în penitenciarul de la Aiud, grav bolnav. Nu se cunosc cu precizie nici data morții (ce va fi survenit, cel mai probabil, prin noiembrie 1962), nici locul unde va fi fost înmormântat. În orice caz, majoritatea cunoscuților săi susțin și afirmă că a avut parte de o moarte mucenicească și martirică.

Membrii “Rugului Aprins” au fost eliberați în anul 1964, prin decretul 411 – un act pur conjunctural, cum s-a observat, determinat mai degrabă de preocupările regimului de la București de a-și asigura colaborări economice cu Occidentul, iar nici pe departe un gest de achitare, care să denote o eventuală tendință de revenire la normalitate a Justiției din România comunistă.

Trecut în actele de stare civilă sub numele de Alexandru Teodorescu, când s-a apucat de gazetărie și-a ales pseudonimul Sandu Tudor, pentru că la tunderea sa în monahism să devină monahul Agaton, iar la îmbrăcarea schimei celei mari să se numească Daniil.

Părinte Daniil este considerat unul dintre sfinții Gulagului românesc, cel care a ars pentru credință și adevăr ca un „Rug aprins”, organizația spirituală și culturală pe care a înființat-o.

Sub numele de Sandu Tudor, Alexandru Teodorescu a inițiat săptămânalul *Floarea de Foc* (1932-1936) și cotidianul *Credința* (1933-1938) cărora le-a imprimat o orientare democratică. În paralel cu angajamentul ca ziarist în viața cetății, Sandu Tudor își descoperă treptat vocația religioasă. O călătorie la muntele Athos și salvarea aproape miraculoasă dintr-un accident de avion îl determină pe Sandu Tudor să apuce calea credinței. Întors din război, Sandu Tudor își găsește refugiul spiritual la mănăstirea Antim. Aici el este unul din principalii inițiatori ai asociației Rugul Aprins, întâlnire considerată de unii exegeți unică între intelectualii români ai veacului și Biserica Ortodoxă, realizată cu ajutorul unui călugăr venit de departe, Ioan Culighin, care a adus binecuvântarea stareților de la Optina pentru practicarea Rugăciunii inimii.

Teodorescu Alexandru a fost arestat în noaptea de 13/14 iunie 1958, împreună cu alte 15 persoane cere vor forma lotul "Teodorescu Alex. și alții". Dosarul care cuprinde anchetele, procesul, recursul

și actele de penitenciar are 10 volume și poartă numărul 113668, păstrându-se la Arhivele Ministerului de Justiție, Secția Instanțelor Militare.

Din cei 4 ani de detenție politică a executat 2 ani cu lanțuri grele la picioare. După ce l-au urmărit sistematic, pe data de 14 iunie 1958, Părintele Daniil Tudor este arestat. Interogatoriul a fost lung și oboșitor, iar Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare îl va condamna pe 8 noiembrie 1958 "la 25 (douazeci și cinci) ani temniță grea și 10 (zece) ani degradare civică pentru infracțiunea p.p. de ort.209, pct.1 cp. cu art.31 cp. și art.58, pct.2-5 cp. îl mai condamnă la 15 (cincisprezece) ani detenție riguroasă pentru crimă p.p. de ort. 193/1 al. 4 cp." Ca să-și motiveze sentința, organele represive, vor alcătui un rechizitoriu lung, din care nu lipsește acuzarea la moda de "legionarism", chiar dacă nu era cazul Părintelui Daniil.

Demagogic, se spune că "astăzi când clasa muncitoare din țara noastră, sub conducerea P.M.R., obține succese însemnate în toate sectoarele vieții economice și de stat pe drumul construirii

socialismului, unele elemente dușmănoase de teapa lui Teodorescu Alexandru, zis Sandu Tudor, Braga Roman, Făgețeanu Alexandru și Papacioc Arsenie Anghel, în majoritatea lor foști legionari, care în trecut au deținut funcții în organizația legionară și în aparatul de stat burghezo-moșieresc și care au desfășurat o activitate intensă împotriva clasei muncitoare și mișcării revoluționare din țara noastră, prin articole scrise în presa reacționară și prin măsurile criminale pe care le-au luat împotriva elementelor progresiste și muncitorești, nu văd cu ochi buni aceste realizări și în ura lor turbată au continuat și după 23 august 1944, să desfășoare o activitate criminală îndreptată împotriva regimului democrat popular din țara noastră."

Una dintre "activitățile criminale" o desfășoară mișcarea "Rugul Aprins". Oficialii considerau această mișcare duhovnicească doar un paravan pentru activitatea politică. Or mișcarea avea un profund caracter duhovnicesc, cu toate că nu putea vedea "cu ochi buni" modul în care țara se prăbușea sub dictatura comunistă, care se instala pas cu pas.

Sandu Daniil Tudor, UN SFÂNT AL GULAGULUI ROMÂNESC

Iată ce se scrie în dosarul Părintelui Daniil, referitor la acest lucru: "Pentru a-și desfășura activitatea lor criminală îndreptată împotriva regimului nostru, inculpații Teodorescu Alexandru, Mironescu Alexandru, împreună cu legionarii Braga Roman și Ghiuș Vasile Benedict, în anul 1945 trec la înființarea unei grupări intitulate "Rugul Aprins", la Mănăstirea Antim, în cadrul căreia în perioada 1945-1948 au organizat o serie de întruniri, cu care ocazie pe lângă probleme de ordin mistic religios desfășurau și o intensă activitate contrarevoluționară. Deși această organizație în anul 1948 a fost interzisă prin lege, totuși membrii acesteia au continuat să țină legătura între ei."

Și hotărârea lui Sandu Tudor de a se călugări era socotită ca un mijloc de a-și ascunde activitatea politică. Adevărul este ca opțiunea pentru viața monahală a venit dintr-o convingere lăuntrică sinceră. Nu credeau securității acest lucru:

"Pentru a-și ascunde această activitate criminală, după 23 august 1944, inculpatul Teodorescu Alexandru s-a călugărit stabilindu-se la Mănăstirea Antim din București, unde și-a continuat activitatea sa dușmănoasă, stabilind legături cu o serie de elemente legionare, așa cum sunt: Braga Roman, Ghiuș Vasile Benedict, Anania Valeriu, precum și cu inculpatul Mironescu Alexandru și împreună au trecut la înființarea unei grupări intitulate "Rugul Aprins" în cadrul căreia să-și continue

"Unele elemente dușmănoase de teapa lui Teodorescu Alexandru, zis Sandu Tudor, Braga Roman, Făgețeanu Alexandru și Papacioc Arsenie Anghel, în majoritatea lor foști legionari, (...) prin articole scrise în presa reacționară și prin măsurile criminale pe care le-au luat împotriva elementelor progresiste și muncitorești, nu văd cu ochi buni aceste realizări și în ura lor turbată au continuat și după 23 august 1944, să desfășoare o activitate criminală împotriva regimului democrat popular".

în mod organizat activitatea lor antidemocratică."

Ce li se părea opresorilor și mai grav era faptul că grupul și-a continuat activitatea și după interdicere: "în perioada 1955-1958 din inițiativa inculpatului Teodorescu Alexandru, au fost organizate o serie de întâlniri subversive la domiciliul lui Mironescu Alexandru din str.Vasile Lascar nr.28, precum și la Mănăstirea Plumbuita."

Culmea gravității o constituia preocuparea mișcării față de tineri:

"Astfel, în anul 1957, cu ocazia venirii la Schitul Rarău a unui grup de studenți din București în frunte cu Mironescu Șerban, inculpatul a organizat astfel de meditații în cadrul cărora, pe lângă problemele mistic-religioase, le-a făcut și o educație dușmănoasă față de regimul democrat popular, îndemnându-i să se rupă de viața politică a țării și să se retragă în mănăstiri, de unde să acționeze împotriva orânduirii de stat din R.P.R."

Părintele Daniil Tudor n-a mai ieșit din închisoare. S-a chinuit la Aiud și a trecut la Domnul în 1960, fiind îngropat la Râpa Robilor, unde anonimi și alte mii de deținuți așteaptă învierea din morți. Moare, după datele Securității, în 1962 la închisoarea Aiud, trupul său fiind aruncat în Râpa Robilor, printre miile de moaște martirice, fără cruce sau mormânt.

Sandu Tudor (dreapta) și Alex Mironescu

Părintele Daniil, filat de Securitate

Benedict Ghiuș

"Figură luminoasă, suflet blând, om de perfect echilibru, deopotrivă duhovnic și teolog, poate puțin naiv a fost arhimandritul Benedict, care a dat prestigiu monahismului românesc prin participarea sa la rezistența credinței, mărturisită în temniță și martiriu. Deși modest, este totuși figura cea mai frumoasă a clerului nostru.

Era un călugăr firav și plâpând la trup, dar curat și integru la suflet. Om de aleasă cultură și mare duhovnic. La „Rugul Aprins”, cerc de călugări și laici intelectuali preocupați de rugăciunea inimii, părintele Benedict a polarizat, prin viața sa duhovnicească, activitatea întregului grup. A refuzat să urce treptele ierarhiei bisericești, optând pentru puritate.

Vorbea frumos, slujea cu evlavie, spovedea cu pricepere, zidea sufletește cu putere și trebuia ferit de pericole, căci nu știa, din naivitate, să fie prudent în fața prigonitorilor.

Deși atât de modest, personalitatea lui concentrează tot ce are frumos și sfânt ortodoxia românească”, așa este prezentat Benedict Ghiuș de Ioan Ianolide în cartea "Întoarcerea la Hristos".

Părintele Benedict Ghiuș s-a născut în data de 21 octombrie 1904 în satul Domnești, comuna Pufești, din județul Vrancea, primind la botez numele de Vasile. Vocația religioasă a tânărului vrâncean s-a manifestat de timpuriu, iar acest lucru i-a ghidat în mod inevitabil viața. După încheierea în mod strălucit a studiilor teologice la Facultățile de Teologie din Chișinău și București, Benedict Ghiuș a fost propus pentru o bursă la Facultatea de Teologie din Strasbourg, de unde se va întoarce în țară cu titlul de doctor, devenind astfel unul dintre cei mai bine pregătiți teologi din România acelor vremi.

În anul 1938 se va muta ca profesor la Seminarul din Bălți, de unde va fi obligat să se refugieze la București, în anul 1940, din cauza cedării Basarabiei către Uniunea Sovietică.

Valoarea intelectuală și morală, precum și legăturile pe care le stabilise cu oamenii din Basarabia au fost argumente ca în 1943 să fie ales episcop de Hotin. Alegerea lui a fost însă invalidată de către Mihai Antonescu, motivele fiind destul de neclare. Se pare totuși că un rol în luarea acestei decizii l-a avut trecutul "legionar" al lui Ghiuș. Smerit, tânărul monah își va accepta destinul și niciodată nu va face caz că putea să devină ierarh.

A executat 6 ani de temniță la: Jilava, Aiud, Galați și Ostrov. După eliberare s-a retras la mănăstirea Cernica.

Spre sfârșitul celui de-al doilea război mondial începe și pentru părintele Ghiuș aventura spirituală a "Rugului Aprins". Iată ce își amintește părintele Benedict referitor la acest subiect (în "traducerea" Securității din 1958):

„Îmi amintesc de un călugăr român, Părintele Benedict Ghiuș de la mănăstirea Cernica, din apropierea Bucureștiului. Părintele acesta practica, de mai multă vreme, rugăciunea inimii. Într-o Duminică, slujeam Sfânta Liturghie în aceasta mănăstire, împreună cu câțiva călugări. Părintele Ghiuș, foarte înaintat în vârstă, ne însoțea și era așezat pe un scaun în colțul altarului.

Soarele nu pătrundea în biserică, așa că era destul de întuneric. La un moment dat, o lumină dulce a început să se răspândească din colțul în care era așezat părintele Ghiuș. Fără a se întinde în tot altarul, lumina aceasta înconjură chipul surzător și transfigurat al părintelui. Această lumină a durat pe tot parcursul liturghiei iar în momentul în care părintele a luat Sfânta Împărtășanie, mâinile i-au devenit luminoase. Cu toate acestea, părintele nu realiza ce se întâmpla. Atunci, fiecare s-a închinat înaintea sa, dar părintele s-a întristat, simțindu-se prea onorat, și se retrase timid în colțul său. Odată cu sfârșitul slujbei părintele s-a îndreptat umil spre chilia sa, cu privirile plecate”

Gheorghe Calciu Dumitreasa

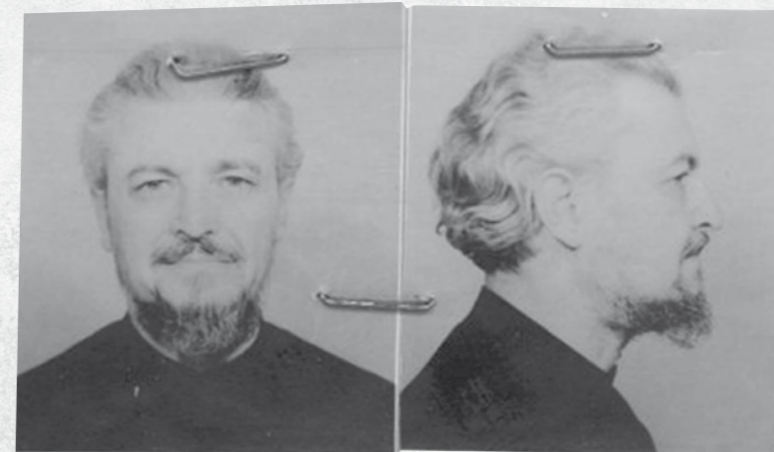

Părintele Benedict Ghiuș în tinerețe

"Subsemnatul am luat cunoștință și am început să particip la întrunirile «Rugului Aprins», din câte rețin, din anul 1946, la mănăstirea Antim din București. Ideea acestei forme de activitate religioasă «Rugul Aprins» a fost adusă de preotul Ioan Culâghin, care a venit de la Rostov – URSS, fiind adus în timpul războiului antisovietic de către trupele fasciste și stabilit la mănăstirea Cernica. Întrucât preotul Teodorescu Alexandru-Daniel, care pe atunci era frate în cadrul mănăstirii Antim, fusese la muntele Athos – Grecia și făcuse studii în privința acestei activități, a devenit conducătorul asociației «Rugul Aprins».

Inițial, din această asociație au făcut parte: Teodorescu Alexandru – Daniel, subsemnatul, preotul Mihail Avramescu, care în prezent are parohie în orașul Tulcea, profesorul Mironescu Alexandru, preoții Sofian Boghiu și Dubneac Felix, care pe atunci erau călugări în cadrul mănăstirii Antim și alți călugări de la mănăstire, pe care nu mi-i amintesc în momentul de față. În cadrul întrunirilor «Rugului Aprins» care au avut loc în perioada 1946-1947, la mănăstirea Antim, s-a desfășurat o activitate exclusiv religioasă. La acele întruniri era invitat și preotul rus Ioan Culâghin, care în cadrul întrunirilor

respective făcea comunicări despre experiența și trăirea creștină a stareților de la Optina și ne povățuia și pe noi cum să realizăm o asemenea experiență". Întrebat de anchetator despre ce fel de experiență este vorba, părintele Ghiuș a răspuns: "Este vorba despre o experiență duhovnicească, care consta în îndemnul la credință, la rugăciune, la disciplină de sine, la muncă, la fapte de dragoste față de aproapele și altele".

AUTORUL POEMELOR CU ÎNGERI

Vasile Voiculescu

"Din anii întâi de litere, psihofizica și psihopatologia, dincolo de Sergio, Wundt și Hofding, m-au dus la medicină, pe urmele lui Vaschide, ale lui Pierre Janet și ale lui Wiliam James, cu experiența lui religioasă. [...] Am alergat la tot ceea ce atunci [...] ispătea o minte înțărcată de credință și hrănită științificește: materialism, pozitivism, evoluționism, Littré, Claude Bernard, Aug. Comte, Darwin, Spencer. La începutul lumii, ziceam cu ei, va fi fost Dumnezeu, așa cum la începutul pomului a fost sămânța.

Dar cine mai caută sămburele în haosul teluric din care a răsărit tulpina? Dumnezeu stă sus, în roadele ramurilor noastre. La o parte, deci, cu fastele și arhivele cosmologiilor divine.

Dar ramurile imi rămăneau mai sterile. Nemulțumit, am dezertat și am trecut la vrăjmaș. Am cunoscut Kabala din studii, mai ales ale lui Frank și Karpe, am citit Seferul cu comentariile lui, am practicat pe rozcrucienii lui Péladan, am cercetat iluminismul filosofului necunoscut; am rămas îndelung la Teosofie, de la Gnoză și Pista Sofia, prin Fabre d'Olivet, Saint Yves d'Alveidre, Eliphas Lévy și Papus până la modernii Schuré, Rudolf Steiner, madame Blawatzky, Annie Besant și câți alții.

Dar nu m-am afiliat la nici o societate secretă, n-am aderat la nici o sectă și nu sunt un inițiat, de teamă să nu-mi îngrădesc libertatea.

[...] Ceea ce pot afirma, sfârșind, este că pregătirea științifică, studiile medicale, cunoștințele de Filosofie și tot câștigul meu în celelalte domenii de cultură, artă, literatură, în loc să mă depărteze, m-au apropiat de credință. Unilateral, aș fi fost poate ateu naiv, un simplist negativ. Cu cât mai poliedric, cu atât au avut loc pe unde să străbată experiențe complete, puncte de vedere noi, interferențe de doctrine, puțința de comparații, lumină mai multă. Iar din toate, sinteza că neapărat credința trebuie să stea la temelie spiritului omului normal!"

Se căsătorește cu Maria Mittescu, studentă și ea la Medicină, cunoscută în satul său natal, Pârscov. I-a închinat poezii și scrisori de dragoste. Debutează în Convorbiri literare (1912). Practică medicina la țară; în timpul primului război mondial este medic militar la Bârlad, unde participă la serile culturale ale lui Vlahuță. Editorialul debutează cu volumul Poezii (1916).

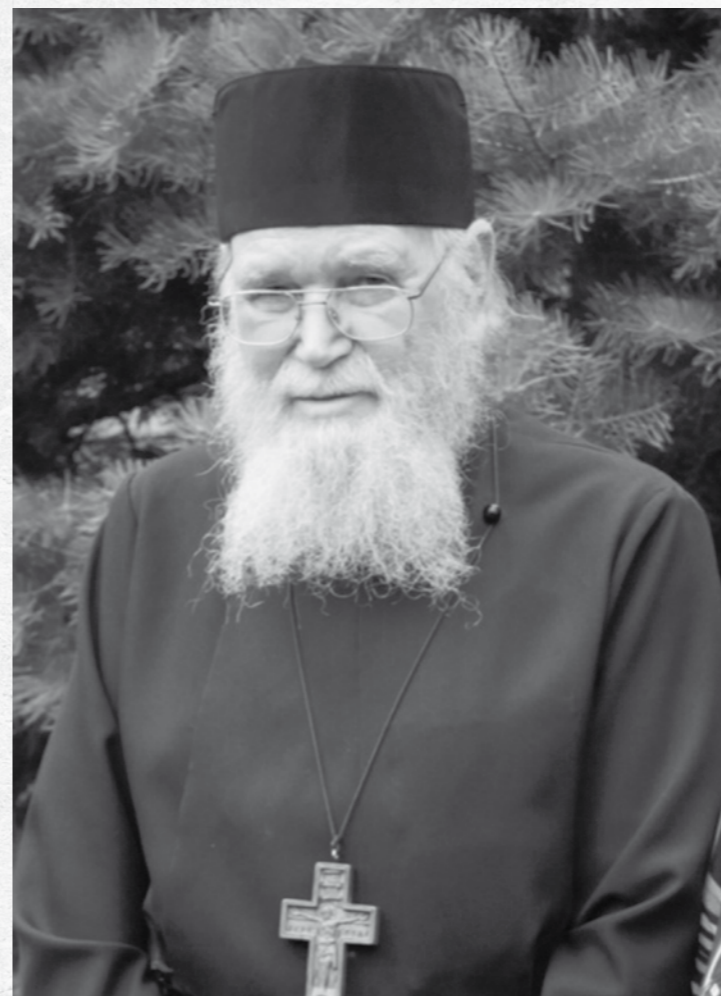
Din același an, colaborează la Flacăra lui C. Banu, în urma unei recomandări date de Macedonski. Ia Premiul Academiei pentru volumul Din țara zimbrului și alte poezii (1918). El a decedat în anul 1963, dar rămâne printre noi prin casă memorială Vasile Voiculescu de la Pârscov.

A făcut 4 ani de detenție în închisorile comuniste (1958 - 1962). A fost condamnat dintr-o eroare judiciară.

Poetul român care, după 1948, a suferit cumplit pentru convingerile sale democratice, fiind băgat la vârstă de 74 de ani în penitenciar, și interzicându-i-se să publice, ne-a lăsat o operă literară de rafinament artistic. Ultimele sonete închipuite ale lui Shakespeare... sunt dovada incontestabilă a stăpânirii de către Vasile Voiculescu a limbajului artistic, cu nebănuite rafinamente.

Creațiile sunt elaborate între 1954 - 1958. Cele 90 de sonete sunt o monografie închinată "paradisului și infernului iubirii", conform criticului Ovid S. Crohmălniceanu.

În închisoare se îmbolnăvește de cancer și moare, doborât de boală, în noaptea de 25 spre 26 aprilie 1963, la București (Str. Dr. Staicovici 34).

Mișcarea "RUGUL APRINS"

Roman Braga, SUPRAVIEȚUITOR AL EXPERIMENTULUI PITEȘTI

S-a născut la 2 aprilie anul 1922. Devine elev seminarist la Mănăstirea Cernica de lângă București, unde a fost, permanent, aproape de Sfântul Ierarh Calinic - Ocrotitorul spiritual al mănăstirii - care-i adăpostește sfintele sale moaște!... După desființarea acestei școli este transferat la Seminarul Central din București, iar ultimul an îl va urma la Seminarul Teologic din Chișinău. Întorcându-se în București, între anii 1943 - 1947 urmează atât cursurile Facultății de Litere și Filozofie, cât și cele ale Institutului Teologic.

În anul 1948 este arestat pe motivul că ar fi ajutat un legionar. Trimis la Pitești trece prin toată teroarea „reeducării” dar în întunericul celulei află lumina vorbirii și împăcării cu Dumnezeu.

De la Pitești este trimis în lagărele de la „Canal”. Acolo îl întâlnește pe călugărul Evghenie Hulea - o figură de pateric, conform mărturiei Părintelui Roman, care l-a determinat spre a intra, definitiv, în monahism.

Este eliberat în anul 1954, dar i s-a impus domiciliu forțat în București și, totuși, în aceste condiții, merge pe ascuns la Iași,

unde Mitropolitul Sebastian Rușan al Moldovei îl călugărește și îl hirotonește diacon, aici - la Catedrala Mitropolitană - făcând bună misiune, mai ales cu tinerii.

În anul 1959 este arestat din nou, anchetat timp de un an de zile, căutându-i-se învinuirii închipuite, pentru ca până la urmă să fie încadrat în lotul grupului „Rugul aprins” de la Mănăstirea Antim - unde a fost coleg, în anii studenției, cu Părinții Sofian Boghiu, Petroniu Tanase, Nicolae Bordasiu și cu Mitropolitul Antonie Plămădeală al Ardealului.

Au urmat închisoarea Jilava, colonia de munca Balta Brăilei, lagărele din Delta Dunării, cu suferințe grele, dar în același timp cu o companie de elită: Părinții Benedict Ghius, Grigorie Babus, Sofian Boghiu, Dosoftei Moraru, Tit Moldovan, Felix Dubneac, vestitul profesor Tudor Popescu, omul de cultură Petre Pandrea și alții.

Condamnat la 18 ani temniță grea, lucrează până în anul 1964, când la 31 iulie este eliberat cu prilejul grațierii generale a deținuților politici.

De acum înainte începe lungul pelerinaj al ierodiaconului Roman Braga prin toată țara, cunoscut fiind de toți dar și izgonit fiind de către toți din cauza faptului că „avea tinicheaua de coadă!”...

Abia la 1 Ianuarie anul 1985 este instalat ca preot la Negresti - Oaș, unde a început o intensă activitate pastoral-misionară și catehetică, duminica la vecernie - cu copiii și tineretul așa încât oșenii îl înconjurau cu dragoste, ba chiar nici securiștii nu îndrăzneau să intervină pe față, de teama credincioșilor.

Apoi l-au mutat silit, într-o noapte, în localitatea Sârbi - Bihor, iar ulterior, adică în anul 1968 a fost chemat la Patriarhie și trimis ca misionar în Brazilia.

În anul 1972, episcopul românilor din S.U.A. - Valerian Trifa - îl cheamă la Vatra - unde își desfășoară activitatea ca stareț și duhovnic al Mănăstirii „Înălțarea Domnului”, iar din anul 1988 se retrage la Mănăstirea „Adormirea Maicii Domnului” din Rives Junction, Michigan, SUA.

Mișcarea duhovnicească "Rugul Aprins" n-a cuprins doar preoți și călugări. Ea a avut în rândurile ei și laici de marcă, intelectuali de mare forță. Laicatul perioadei interbelice era puternic ancorat în viața Bisericii. Un asemenea om a fost profesorul universitar Alexandru Mironescu, care, pentru angajarea lui duhovnicească, a făcut ani grei de temniță.

Într-o scrisoare, Daniil Sandu Tudor, mentorul "Rugului Aprins", îi scria:

"Când mi-ai povestit pentru prima oară, deși te cunosc atât de puțin, am observat, pe chipul dumneata, transfigurarea, luminița aceea scurtă, dar orbitoare, care urca sufletele mari pe înălțimi, unde unele rămân mai mult și creează, altele se coboară copleșite, însă transformate."

Alexandru Mironescu s-a născut pe 10 iulie 1903, la Tecuci, între anii 1922-1926. Urmează Facultatea de Fizică și Chimie din București. Face studii științifice aprofundate la Paris, între anii 1926-1929, luându-și doctoratul cu teza: "Sur l'action des organomagnesiens sur le furfurole et l'ether pyromucidique". Întors în țară, devine dascăl al Facultății de Științe din București. În 1931 se căsătorește cu Maria Constantin și au doi copii, Ileana și Șerban. Scrie mult, atât cărți științifice, cât și duhovnicești. Înrolându-se în Mișcarea "Rugului Aprins", va fi înlăturat din învățământul superior, în 1949, devenind profesor de liceu. Participă la întrunirile "Rugului Aprins" organizate legal între 1946-1948 la Mănăstirea Antim, și ilegal după 1948, mai ales în casa lui. Calvarul începe pe 14 iulie 1958 când este arestat, dimpreună cu fiul său Șerban și cu alți membri ai mișcării. Locotenentul de securitate Tarlea Ion, va menționa în Mandatul de Arestare ca "Mironescu Alexandru, doctor în chimie și filozofie, profesor, domiciliat în București, str. Vasile Lazăr, nr. 23-25, urmărit pentru

infracțiunea de uneltire contra ordinii sociale, ordon tuturor forțelor publice ca, conformându-se legii, să aresteze pe numitul Mironescu Alexandru."

Ancheta a fost grea. La insistența anchetatorilor, care doreau să-l determine a recunoaște că a făcut politica ostilă sistemului comunist, a răspuns: "Nu am desfășurat nici o activitate politică până în anul 1946, când am intrat în P.S.D. și am fost numit de Titel Petrescu ca șef al secției Tineret. Nu am mai desfășurat nici o altă activitate politică în nici un partid sau organizație politică. Nu am desfășurat activitate politică deoarece - mai ales în ultima perioadă - venind în contact cu mai multe persoane religioase, cu preoți și călugări, am vizitat mai multe

mănăstiri și biserici ca: Mănăstirea Antim, Mănăstirea Plumbuita, Schitul Darvari, Mănăstirea Cernica și Căldărușani." Intrase, cu toată ființa, în mișcarea duhovnicească "Rugul Aprins".

Întrebat fiind cu ce persoane deosebite a ajuns în contact la "Rugul Aprins", a răspuns: "Ca legătura de prietenie îi vizitam și mă vizitau Arhimandritul Benedict Ghius și Sandu Tudor, zis Daniil, starețul Mănăstirii Rarău. În afara de cei declarați mai sus am avut relații de cunoștință cu mai mulți preoți și călugări pe care i-am vizitat și anume: Gherasim, starețul Mănăstirii Căldărușani și Gladovski, Starețul Mănăstirii Cernica." În mod deosebit, anchetatorii erau interesați de părintele Benedict Ghius

Alexandru Mironescu,

UN SAVANT CU SUFLET DE MONAH

Bibliografie – Î.P.S. Andrei Andreicuț, „Mărturisitori”

și de părintele Sandu Tudor. Va fi nevoit să recunoască că "datorită relațiilor strânse ce existau între noi, Benedict Ghius, Sandu Tudor și subsemnatul ne întâlneam la domiciliul meu sau în altă parte și discutam despre scrierile noastre".

Celor trei de mai multă vreme li se încrucișaseră drumurile. Citim în dosarul de anchetă: "Prin anul 1938 sau 1939 am fost chemat de Mitropolitul Tit Simeadrea la Cernăuți, ca musafir al său. La Mitropolitul Cernăuților Tit Simeadrea se află și Benedict Ghius, pe care cunoscându-l, am legat o strânsă prietenie cu el și am început să ne vizităm. În ultima vreme, datorită faptului că el este profesor la Seminarul Teologic, ne vizitam mai des. Relațiile dintre noi s-au îmbunătățit și în urma faptului că Benedict Ghius, în anul 1947 sau 1948, l-a călugărit pe Sandu Tudor, fiindu-i acestuia nas de călugărie".

Erau foarte interesați anchetatorii de ce Sandu Tudor, atunci când venea la București, îi invita pe membrii grupării "Rugului Aprins" - între care era și Părintele Dumitru Stăniloae - la domiciliul lui Alexandru Mironescu. De nenumărate ori Alexandru Mironescu le-a răspuns că se adunau pentru a discuta probleme duhovnicești. Răspunsul nu le era pe plac.

După tracasări și presiuni psihice îndelungate, anchete nesfârșite, a recunoscut faptul că se purtau și "discuții dușmănoase" la adresa regimului. "Discuțiile politice pe care le purtam se refereau la cele mai recente evenimente politice interne și internaționale, iar acestea aveau un caracter dușmănos la adresa regimului actual. Astfel, au fost discuții dușmănoase ce le-am purtat privind evenimentele din Ungaria, când ne-am manifestat regretul că americanii nu au

ajutat forțele contrarevoluționare până la capăt, în vederea schimbării regimului democrat și instalarea unui regim burghez. Tot în cadrul manifestărilor noastre dușmănoase, comentam adesea nefavorabil realizările economice ale regimului, socotindu-le insuficiente pentru populație."

Alexandru Mironescu n-a fost legionar niciodată, dar "pentru calitățile lor" mărturisise că "a avut întotdeauna o deosebită stimă". Personalitatea duhovnicească mare pe care o admira era părintele Ioan Kulighin. În timpul anchetei relatează: "În timpul celui de al doilea război mondial, cam prin anul 1844, în urma înaintării trupelor nemțești și românești pe teritoriul U.R.S.S., mitropolitul Rostovului s-a retras în România, la Mănăstirea Cernica, iar în suita acestuia era și un călugăr de la Mănăstirea Optina, pe nume Ioan Kulighin, care s-a stabilit într-o chilie, tot la Cernica. Astfel, aproximativ tot prin anul 1944, mergând într-o excursie la Mănăstirea Cernica împreună cu Sandu Tudor, în mod întâmplător, am dat și peste acest călugăr în chilia sa, locuind împreună cu el un tânăr sovietic care cunoștea foarte bine limba română." Ce "întâmplare" minunată!

De fapt, îi era apropiată toată elita duhovnicească a vremii. Era, de exemplu, nevoit să recunoască faptul că "pe Arsenie Papacioc l-am cunoscut prin anul 1944-1945, la Mănăstirea Antim din București. Cu Arsenie Papacioc m-am reîntâlnit după această dată prin anul 1953, tot la Mănăstirea Antim, în chiliea lui Andrei Scrima, unde de față se mai afla și Arhimandritul Cleopa Ilie, un nedespărțit prieten al lui Arsenie Papacioc. Cu aceasta ocazie Arsenie Papacioc mi-a cerut să-l primesc la domiciliul meu împreună cu un grup de persoane, în scopul de a asculta cu toții

unele predici ținute de Cleopa Ilie". Casa profesorului Alexandru Mironescu de pe strada Vasile Lascau era o adevărată universitate spirituală. Se adunau aici câte 20-30 persoane. Discuțiile erau de ținută duhovnicească aleasă, dar nu lipseau - cum este normal - sublinierile cu caracter politic.

Datorită acestor "învinuiri", Tribunalul militar al regiunii a II-a București, avându-l ca președinte pe Hirsch Emil, a hotărât "în numele poporului", pe 8 noiembrie 1958, ca Mironescu Alexandru să fie condamnat "la 20 ani munca silnică și 10 ani degradare civilă". După cinci ani de temniță, datorită amnistiei generale, va fi eliberat în 1963. Scrie mult, dar nu poate publica, pentru că scrierile sale erau cu conținut religios. Amintim câteva din lucrările lui: "Ziduri vii", "Floarea de foc", "Serile singuratății", "Poemele Filocalice" etc. Unele au văzut lumina tiparului după 1989.

Se muta la Domnul în anul 1973, bolnav fiind de cancer și suferind mult. Părintele Benedict Ghius, care l-a prohodit, își încheia astfel cuvântul: "Omul de știință, profesorul fascinant, gânditorul cu vast orizont de cultură, de finețe, de informație, scriitorul consacrat care a fost Alexandru Mironescu, a fost totodată și un profund credincios, un credincios practicant, și un mărturisitor puternic - și întotdeauna substanțial - al credinței noastre. Alexandru Mironescu a iubit credința autentică, a cunoscut-o, a trăit-o și a mărturisit-o fără emfaza. Dimpotrivă, "cu simplitate și normalitate", cum îi plăcea lui să spună, așa cum vorbim despre lucrurile dragi și de maximă seriozitate ale vieții noastre de oameni. Despre toată credința aceasta a lui vor mărturisii la vremea lor, manuscrisele care au rămas de la el."

Șerban Mironescu,

PROTOTIPUL TÂNĂRUL CREȘTIN SUB PRIGOANA COMUNISTĂ

Bibliografie – Î.P.S. Andrei Andreicuț „Mărturisitori”

“Generațiile dinaintea noastră parcă au știut să ducă mai bine barca și mai târziu, au știut să avizeze soluțiile, omenește vorbind, cele mai realiste, mai onorabile. Noi ne-am descumpănit, pierzând până și simțul conservării. Nu putem izbuti imitând, maimuțărind. Occidentul, chiar dacă investim operația cu atribute superioare. Pe linia aceasta nu vom face decât lucruri de mâna a doua. Rădăcinile și izvorul unei expresii autentice, originale, puternice, majore, universale se află numai în configurația noastră creștină, în-fructificarea acestei dimensiuni a Omului din noi. Nu există cultură decât înlăuntrul unei viziuni religioase a lumii.”

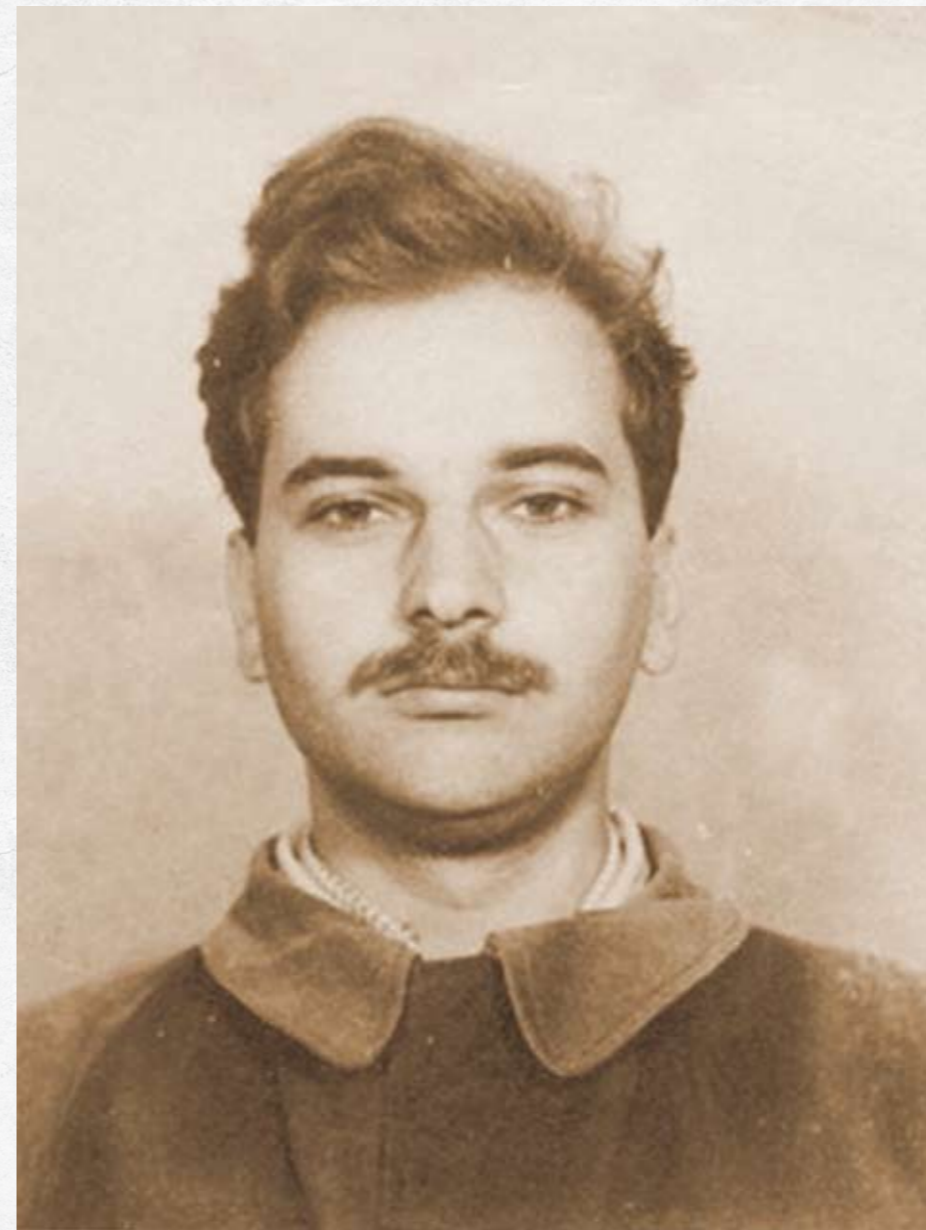
Așa gândeau Alexandru Mironescu și toți participanții la mișcarea “Rugul Aprins”. În virtutea acestui crez doreau să-i formeze pe cei tineri. Și cel mai apropiat a fost fiul său Șerban.

După anul 1948, când mișcarea intră în ilegalitate, cele mai multe întâlniri aveau loc acasă la familia Mironescu. Șerban era nelipsit de la întâlniri. Apoi, în 1958, prin mandatul de arestare nr.22 din 17 iunie, locotenentul major Mihăilescu Gheorghe, anchetator penal de securitate, ordonă tuturor forțelor publice ca: “confruntându-se cu legea, să aresteze și să conducă la arestul M.A.I. București pe numitul Mironescu Șerban”.

Șerban se născuse la 4 octombrie 1935 în Domnești, era fiul lui Alexandru Mironescu și al Mariei, domiciliat în București, pe strada Vasile Lascăr, nr. 23-25, student la Facultatea de Filologie, în anul V, comisese “greșeala” de “uneltire contra ordinii sociale”.

După arestare, anchetele s-au ținut lanț. Erau lungi și chinuitoare. De exemplu, pe 14 iunie 1958, a durat de la orele 08.30-13.50. Prima întrebare ce i s-a pus a fost aceea: “Cu ocazia arestării dumneata, se afla în locuința dumneata un călugăr-preot. Cine este acesta?” Era părintele Sandu Tudor sau, după numele de călugărie, Daniil, starețul de la Schitul Rarău. Va trebui să recunoască că între familia sa și Sandu Tudor “existau relații de prietenie foarte strânse. Până a se călugări se vedeau cu părinții aproape în fiecare zi. După călugărie și plecarea sa din București, s-au văzut mai rar, fiind o perioadă când nu s-au văzut cu anii. În ultima vreme Sandu Tudor ne-a vizitat mai mult, iar eu, la invitația sa, am mers, începând cu anul 1955, în fiecare an, vara, în timpul vacanței, la el, la Schitul Rarău.”

Aflăm de la Șerban Mironescu că din grupul clandestin al “Rugului Aprins” făceau parte: “Preotul Benedict Ghiuș, profesor la Seminarul Teologic din București; preotul Anania Bartolomeu, bibliotecar al palatului patriarhal din București; preotul Stăniloae Dumitru, profesor la Institutul Teologic București; preotul Sofian Boghiu, stareț la

Mănăstirea Plumbuita din București; preotul Felix Dubneac de la Mănăstirea Plumbuita; episcopul Tit Simeș, fost mitropolit al Bucovinei, în prezent președintele comisiei de pictură al Patriarhiei; profesorul Alexandru Mironescu, tatăl său; Paul Sterian, funcționar la Uniunea Compozitorilor; doctor Dabija Gheorghe, medic la Spitalul Gh.Maioreșcu; arhitectul Constantin Joja, de la Institutul de Proiectări București; doctorul Constantineanu Mihai, medic la Spitalul Colentina; Raul Rădescu, avocat; Vasăi Gheorghe, student anul V la Arhitectură; Nicolae Rădulescu, student anul V la Arhitectură; Dan Iliescu, machior la Opera de Stat; studentul Negoită, anul V la Electrotehnică, fiul

preotului Negoită de la biserica Olari; Emil Mihăilescu, student în anul V la Arhitectură; și el, Șerban Mironescu.” Tot nume mari și sonore.

La întâlnirile tainice ce se desfășurau în casa lui Alexandru Mironescu și la Mănăstirea Plumbuita se discutau lucruri duhovnicești, dar nu numai. “Materialele ce ni se citeau, spune Șerban Mironescu, deși aveau aspectul formal al unor materiale mistico-religioase, ele aveau, prin conținutul lor, un caracter dușmănos regimului democrat-popular, iar discuțiile ce se purtau aveau acea notă de ostilitate față de regimul actual din R.P.R.” Și, nu e normal să fi fost așa, când regimul era ateu și milita pentru educarea în acest spirit a tinerilor?

La întâlnirile tainice ce se desfășurau în casa lui Alexandru Mironescu și la Mănăstirea Plumbuita se discutau lucruri duhovnicești, dar nu numai.

“Materialele ce ni se citeau, deși aveau aspectul formal al unor materiale mistico-religioase, ele aveau, prin conținutul lor, un caracter dușmănos regimului democrat-popular, iar discuțiile ce se purtau aveau acea notă de ostilitate față de regimul actual din R.P.R.”

Șerban Mironescu

Îndemnul ce li se dădea participanților tineri era ca să-i catehizeze și pe alții. Citim în dosar că “educația mistică, filozofică, idealistă, pe care noi o primeam în adunările grupului trebuia să o propagăm. Așa cum în cadrul grupului, se combăteau principiile materialiste, tot astfel trebuia să facem cu cei din jurul nostru.”

Interogatoriile lungi și grele s-au terminat pe 2 iulie 1958, când ordonanța de punere sub învinuire stabilea că

“Mironescu Șerban, împreună cu alte elemente legionare, începând din anul 1955, a desfășurat activitate dușmănoasă regimului din R.P.R. în cadrul unei grupări contrarevoluționare care avea drept scop schimbarea orânduirii democrat-populare din R.P.R.”

Tribunalul Militar al Regiunii a II-a Militare va hotărî, pe 8 noiembrie 1958, ca Mironescu Șerban să fie condamnat “la 8 (opt) ani muncă silnică și 6 (șase) ani degradare civică”, dispunându-se în același timp “confiscarea totală a averii personale”.

A fost eliberat din temniță odată cu toți condamnații politici, în anul 1964, iar apoi s-a stabilit în Elveția.

De pe site-ul parohiei din Geneva aflăm că domnul Șerban Mironescu este membru al Consiliului Parohial, colaborator al părintelui Adrian Diaconu și redactor al Revistei Credința. Pentru tinerii de astăzi, care se confruntă cu greutățile de alt gen, acești tineri entuziaști care au suferit pentru un crez, pot fi un strălucit exemplu.

A mai murit încă unul

Radu Gyr

Cântecul foamei

Nichifor Crainic

De voi fi fost cândva ciorchine,
Sunt azi o boală stoarsă-n teasc.
În flămânzenia din mine
Turnați o zeamă și rănasc.

Îmi pipăi trupul cum se stinge,
Un borș cu știr l-ar încălzi,
Un fir de iarbă de-aș atinge
Fulgerător aș înverzi.

Lăsați-mi brațul de fantomă
Să rupă de pe crengi un măr,
Mușcând, m-ar umple de aromă
Și-aș mai trăi în adevăr.

În țara turmelor și-a pâinii
Visez o mână de ciuperci...
Lăsați-mă în rând cu câinii
La raiul unui blid de terci.

O, Milostivule, Tu Care
Cu doi ciortani și cinci colaci
Făcuși un munte de mâncare
Și saturași pe cei săraci,

Repetă, Bunule, minunea
Și-ndestulează mii de guri,
Iar mie-ascultă-mi rugăciunea:
Dă-mi doar un coș cu firmituri.

A mai murit încă unul -
cu foamea pe față,
cu ochii de ceață,
cu mâini ca tutunul.

Azi n-o să-l mai frigă
în vise de fiere
nici trup de muiere
și nici mămăligă.

A mai murit încă unul
din nemernica gloată
care pe rând se găță.
Unul câte unul.

Ah, Domnul, prea-bunul,
îl mângâie foarte.
Tovarăși de moarte,
poftim încă unul!

Trei, șase, opt, zece ...
A mai murit un mișel.
Ce bine de el
că-i liber să plece!

Lăsați-l să plece!
Nu spuneți o vorba!
Ne lasă o ciorbă
și-o pâine rece.

Îndemn la luptă

Radu Gyr

Nu dor nici luptele pierdute,
nici rănile din piept nu dor,
cum dor acele brațe slute
care să lupte nu mai vor.

Atunci când inima ta cânta,
ce-nseamnă-n luptă-un braț înfrânt,
ce-ți pasă-n colb de-o spadă frântă,
când te ridici c-un steag mai sfânt?
Înfrânt nu ești atunci când sângeri
nici ochii când în lacrimi ți-s,
adevăratele înfrângeri
sunt renunțările la vis.